

under Retsbrugen skal vise sig for snævert og aabne Mulighed for Chikanerier. Man har ment at burde aabne Domstolene en Udvej til at frifinde den Forening, som f. Eks. sælger Drikkevarer til dem, der uden at være Medlemmer medvirke ved Opførelsen af et Teaterstykke, eller til indbudte Damer ved et Foreningsbal; og man tror paa den anden Side, at Ordet »Uvedkommende« er snævert nok til at hindre Misbrug.

Efter lignende Principper som de under §§ 18 og 20 fremhævede har man gjort ikke blot Udskeenkeren men ogsaa Gæsten ansvarlig, og af de under § 20 nævnte Grunde har man i sidste Stykke af § 33 søgt at forhindre den Manøvre, at Værten dækkes for Ansvar ved, at Gæsten paatager sig den hele Skyld og foregiver uden Tilladelse at have sneget sig ind i Foreningen. Hvis saadant Foregivende maa tages for gyldigt, bør det i hvert Fald medføre Straf for Gæsten.

§ 34. Med §§ 31—33 i Hænde vil Politiet næppe faa synderlige Vanskeligheder med de under Foreningsmasken drevne Smugkroer. Der er da Sandsynlighed for, at Smugkroen vil søge anden Dækning, og at Skænkeværten i Stedet for at paaberaabe sig Foreningen alene vil holde sig til, at han bevræter ved »sluttet Bord« — ikke Foreningsmedlemmer, men ganske i Almindelighed Folk ved sluttet Bord, hvad efter § 1 er fri Næring. Paa Forhaand at imødegaa disse mulig opstaaende Vanskeligheder er ikke muligt uden samtidig at indskrænke Begrebet »sluttet Bord« i alt for høj Grad. Overfor Livets Mangfoldighed har man ikke ment at kunne indsnævre Begrebet mere end udviklet under § 1.

Men der bør formentlig være Hjælp imod de Udskejelser af »det sluttede Bord«, der naa ud over Privatlivet. Adgangen til at beværte ved sluttet Bord bør vistnok tilkomme alle; men Adgangen til ved sluttet Bord at skænke stærke Drikke bør forholdes den, om hvem det er godtgjort, at hans Udskeenkning giver Anledning til offentlig Uorden eller udarter til ulovlig Beværtning. Det maa for et vist Tidsrum kunne forbydes ham ved det sluttede Bord at skænke stærke Drikke. Et saadant Tilhold bør kunne forlanges prøvet ved Domstolene; men det bør ikke være saaledes, at Værten skal kunne skænke, til endelig Dom falder. Der bør gives Politiet et Middel til straks at skride ind mod Skænkeværtens Udskejelser, og Domstolene bør have Bemyndigelse til bagefter at prøve Berettigelsen af Politiets Optræden.

§ 35. Nogen Forandring i Næringslovgivningens Regler om, hvorledes Adkomst til Forhandling af stærke Drikke erhverves, har man ikke foreslaaet og navnlig ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at gøre saadan Handel til en Bevillingssag. Da, som alt antydet, det Paavirkningsforhold, som den handlende kommer i til Kunden, ikke kan sammenlignes med det, som Beværteren kommer i til Gæsten, er der heller ikke den Trang til Garantier med Hensyn til Forhandlerens Person, som der er med Hensyn til Beværterens Person.

Paa Landet kunde Kommuneafstemningen imidlertid let blive kun et Slag i Luften uden praktisk Betydning, hvis de Handelsadkomster, der erhvervedes efter denne Lovs Ikrafttræden, skulde være livsvarige som Næringslovens almindelige Næringsadkomster. Navnlig vilde Indgivelse af Begæring om Kommuneafstemning eller Afholdelse af en saadan kunne bevirke, at Folk tog Næringsbeviser, der i en Menneskealder eller længere vilde krydse Afstemningens Formaal. Man har derfor foreslaaet 5 Aar som Varighedstiden for Adkomster til at sælge stærke Drikke paa Landet, og man har ikke fundet det rigtigt at gøre nogen Forskel mellem Salg en gros og en detail.

Ved Paragraffens Affattelse har Hensyn maattet tages paa den ene Side til, at Afstemninger bør undgaas i Kommuner, hvor Resultatet til Fordel for Handelsfrihed i Forvejen er givet. Derfor kun Afstemning der, hvor Begæring foreligger fra Kommuneraad eller 10 $\frac{0}{0}$ af Beboerne.

Paa den anden Side, hvor saadan Begæring foreligger, maa den, der søger Næringsadkomst, have Ret til at faa prøvet Kommuneafstemning. Her er en Forskel mellem Udskeenkning, der er en Bevillingssag, og Forhandling, der er en almindelig Næringsssag. Hvis Øvrigheden allerede lader sig paavirke af den indkomne Kommunebegæring til at nægte Udskeenkningsbevilling, har Ansøgeren ingen Ret til at forlange Kommuneafstemning; men den, der søger Adkomst til Handel, har Ret til saadan, naar Afstemning ikke hindrer ham, og kan altsaa forlange enten Adkomst eller Afstemning.

Endvidere maa i Affattelsen Hensyn tages til, at Næringskredsen (o: Jurisdiktionen) er mere omfattende end Kommunen. Den, der søger Næringsadkomst, har altsaa kun Krav paa Kommuneafstemning, hvis det er i den paagældende Kommune, han